

Η ΑΠΡΟΣΙΤΗ ΑΛΛΑ ΟΙΚΕΙΑ ΜΑΣ ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η παρούσα ομιλία, βασισμένη κυρίως στην επιστολή του Αποστόλου Παύλου προς Ρωμαίους, αναπτύσσει μια βαθιά θεολογική ανάλυση, αναδεικνύοντας την απροσπέλαστη σοφία και γνώση του Θεού, αλλά ταυτόχρονα και την οικειότητα της παρουσίας Του στη ζωή του ανθρώπου μέσω του Ιησού Χριστού. Η ομιλία ξεκινά με την επισήμανση της κλιμάκωσης της παγκόσμιας απειλής και τονίζει τον ρόλο της Εκκλησίας, ειδικά σε ταραγμένες εποχές, μέσω της προσευχής.

1. Η Κομβική Θέση του Αποστόλου Παύλου και της Επιστολής προς Ρωμαίους

Ο ομιλητής υπογραμμίζει τον Απόστολο Παύλο ως την πιο σημαντική προσωπικότητα στην ιστορία του Ευαγγελίου, έναν άνθρωπο με εξαιρετικές σπουδές που, αν και αρχικά πολέμιος του Ευαγγελίου, ανταποκρίθηκε στην κλήση του Χριστού για μια μοναδική αποστολή. Η επιστολή προς Ρωμαίους αναδεικνύεται ως το κεντρικό κείμενο, η «καρδιά της θεολογίας της διαμαρτύρησης, αλλά και της διαχρονικής θεολογίας της εκκλησίας του Χριστού», ένα δύσκολο αλλά αποκαλυπτικό βιβλίο για το μεγάλο σχέδιο του Θεού.

2. Η Ηθική Χρεοκοπία του Ανθρώπου και η Χάρη του Θεού

Ο Παύλος, όπως αναλύεται στην ομιλία, στα πρώτα κεφάλαια της επιστολής του, περιγράφει την ηθική χρεοκοπία του ανθρώπου και την ανταρσία του προς τον Θεό. Βασικά εδάφια όπως το «πάντες ήμαρτον και στερούνται τις δόξες του Θεού» και το «νομίζοντας ότι είναι σοφή ξεμωράθηκαν οι άνθρωποι με την αλαζονεία τους» υπογραμμίζουν την καθολικότητα της αμαρτίας και την πλάνη της ανθρώπινης σοφίας.

Αντιμέτωπη με αυτή την κατάσταση, ξετυλίγεται η χάρη και η αποκάλυψη του Θεού, αρχίζοντας από τον Αβραάμ και κορυφώνοντας στη γέννηση του Ιησού Χριστού, ο οποίος αποτελεί τη λύση και την απάντηση του Θεού για τη σωτηρία της ανθρωπότητας και της δημιουργίας.

3. Η Δικαίωση δια Πίστεως: Η Κεντρική Αλήθεια

Η ομιλία αναδεικνύει την κεντρική αλήθεια που πρώτος είπε ο προφήτης Αββακούμ και ο Παύλος αναπτύσσει: «ο δίκαιος εκ πίστεως ζήσεται». Η πίστη είναι η μόνη προϋπόθεση για τη σύνδεση με τον Θεό, όχι οι πράξεις, οι κανονισμοί ή οι τελετουργίες. Το παράδειγμα του Αβραάμ, ο οποίος υπάκουσε τον Θεό κόντρα στη λογική, χρησιμοποιείται για να τονιστεί η σημασία της εμπιστοσύνης στον Χριστό ως θεμέλιο της ζωής.

4. Το Λυρικό Ξέσπασμα και η Δοξολογία στον Θεό

Στο κεφάλαιο 11, εδάφια 33-36, ο Παύλος ξεσπάει σε μια δοξολογία, ένα «νησί λυρισμού» μέσα στην επιχειρηματολογία της επιστολής, καθώς η ανθρώπινη γλώσσα αδυνατεί να περιγράψει το βάθος του σχεδίου του Θεού. Ο ομιλητής διαβάζει και αναλύει αυτά τα εδάφια:

- «Ω βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσεως Θεού! ως ανεξερεύνητα τα κρίματα αυτού καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ!»
- «Τις γὰρ ἐγνοοῦν Κυρίου; ἢ σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο;»
- «ἢ προέδωκεν αὐτό και ἀνταποδοθήσατε εἰς αὐτό;»
- «Ὅτι ἐξ αὐτοῦ και δια αὐτοῦ και εἰς αὐτόν τα πάντα. Αὐτό η δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.»

Αυτή η δοξολογία αποτελεί την αναγνώριση της απεραντοσύνης, της απροσπέλαστης σοφίας και των ανεξερεύνητων σχεδίων του Θεού. Ο Θεός δεν έμεινε αδιάφορος στο δράμα της δημιουργίας Του, αλλά επενέβη δραματικά μέσω του Υιού Του, ο οποίος «ανέβηκε ο ίδιος ο Υιός Θεός στο σταυρό», ακυρώνοντας τα αποτελέσματα της πτώσης και της αμαρτίας. Η ανάσταση άνοιξε «το παράθυρο διάπλατο στη νέα του δημιουργία», προσφέροντας αιώνια ζωή σε όποιον πιστέψει.

5. Η Αλαζονία του Ανθρώπου και η Ταπεινότητα της Επιστήμης

Ο ομιλητής αναπτύσσει την ιδέα της ανθρώπινης αλαζονείας, η οποία θεωρεί ότι μπορεί να κατανοήσει και να χωρέσει τον Θεό στο ανθρώπινο μυαλό. Αυτή η αλαζονεία δεν είναι φαινόμενο του 20ού ή 21ου αιώνα, αλλά ξεκινάει από την ιστορία του Πύργου της Βαβέλ. Οι επιστήμες, ενώ προσέφεραν απαντήσεις, ενίσχυσαν μια «αιτιοκρατική αντίληψη του σύμπαντος», απορρίπτοντας ό,τι δεν μπορούσε να εξηγηθεί. Ωστόσο, η ίδια η επιστήμη, ειδικά στον 20ό αιώνα με την αρχή της απροσδιοριστίας του Heisenberg, παραδέχτηκε την αδυναμία της να κατανοήσει πλήρως την πραγματικότητα, αναγνωρίζοντας ότι η παρατήρηση επηρεάζει το αποτέλεσμα και ότι η αλήθεια που βλέπουμε είναι σχετική.

6. Η Αλαζονεία στη Θεολογία και η Απροσδιοριστία του Θεού

Ο ομιλητής τονίζει ότι η αλαζονεία δεν είναι μόνο χαρακτηριστικό της ανθρώπινης καρδιάς ή των επιτευγμάτων, αλλά δυστυχώς και της ίδιας της θεολογίας. Συχνά, η θεολογία επιχειρεί να «χωρέσει τον Θεό στο κουτί της λογικής μας», περιορίζοντας Τον στα δικά μας μέτρα και δυνατότητες. Ξεχνάμε την «μεγάλη διακήρυξη του Ησαΐα ή τη μεγάλη διακήρυξη του Παύλου εδώ ότι ο Θεός δεν έχει σχέση με μας». Αν εμείς λειτουργούμε σε τέσσερις διαστάσεις, ο Θεός λειτουργεί σε «άπειρες διαστάσεις», είναι πολύ πιο πολύπλοκος. Η Γραφή και ο Χριστός αποτελούν την προβολή της θείας πραγματικότητας στις δικές μας περιορισμένες διαστάσεις.

7. Η Αδυναμία της Θρησκείας και η Δωρεάν Σωτηρία

Ο Παύλος, μέσω των ερωτήσεων «Ποιος του έδωσε πρώτος κάτι και μπορεί να απαιτήσει ανταπόδοση;», θίγει το θέμα της θρησκείας, η οποία συχνά προσπαθεί να δικαιώσει τον άνθρωπο με ανθρώπινα μέσα και να «σκλαβώσει» τον Θεό σε μια ευμενή συμπεριφορά. Η απάντηση του ψαλμωδού «Θα λάβω το ποτήριο της σωτηρίας σου» συνοψίζει την ιδέα: «Το μόνο που μπορώ να κάνω για να για να κάνω για να δώσω χαρά στην καρδιά του Θεού για να κάνω χαρούμενο το Θεό είναι να λάβω αυτό που μου χαρίζει. Όχι να του δώσω, να λάβω αυτό που του χαρίζει. Να λάβω τη δωρεάν σωτηρία του».

8. Ο απρόσιτος Θεός που γίνεται Οικείος: Η Ομορφιά του Ευαγγελίου

Η ομιλία κορυφώνεται στην φαινομενική αντίφαση και ταυτόχρονα ομορφιά του Ευαγγελίου: ο απέραντος, φοβερός, απροσπéλαστος Θεός, ο οποίος μας προκαλεί δέος, την ίδια στιγμή γίνεται φίλος, αδελφός, σωτήρας, και κατοικεί μέσα μας. Αυτός που κρατάει τα πάντα στον έλεγχό του και γνωρίζει «κάθε πτυχή της ζωής μας» και «τον προορισμό μας», μας προσκαλεί σε μια σχέση «πιο στενή απ' τη συζυγική, απ' την πατρική, απ' την οποιαδήποτε ανθρώπινη» – μια σχέση ένωσης, ριζωμένης και θεμελιωμένης στον Χριστό.

9. Η Λογική Λατρεία

Το εδάφιο Ρωμαίους 12:1 («Παρακαλούμεν ημάς αδελφοί δια των οικτηρμών του Θεού παραστήστε τα σώματα ημών θυσίαν ζώσαν αγίαν ευάρεστο το Θεό τη λογική λατρεία ημών») συνδέεται άρρηκτα με τη δοξολογία. Η προσφορά του εαυτού μας ως «θυσία ζώσα, αγία, ευπρόσδεκτη» στον Θεό είναι η «πραγματική πνευματική» ή «λογική» λατρεία. Αυτή η λατρεία δεν είναι συναισθηματική ή τυχαία, αλλά «πολύ θεμελιωμένη σε μια ιστορία», την ιστορία του Ευαγγελίου: «Ο Χριστός πέθανε ότι ο Χριστός τάφηκε ότι ο Χριστός αναστήθηκε ότι ο Χριστός φανερώθηκε».

Συνοψίζοντας, η ομιλία αναδεικνύει το μεγαλείο και την απροσπéλαστη φύση του Θεού, την ανθρώπινη αλαζονεία και την ανεπάρκεια της ανθρώπινης λογικής και της θρησκείας. Ωστόσο, μέσα σε αυτή την πραγματικότητα, λάμπει η δωρεάν σωτηρία μέσω της πίστης στον Ιησού Χριστό, ο οποίος, αν και απέραντος, γίνεται οικείος και προσωπικός, προσφέροντας μια λογική και θεμελιωμένη σχέση με τον άνθρωπο.